

ת"פ 51859/12/13 - מדינת ישראל נגד שאדי דאמוני

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 51859-12-13 מדינת ישראל נ' דאמוני

בפני	כב' השופט א. סלאמה, נשיא
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	שאדי דאמוני

החלטה

1. כנגד הנאשם הוגש ביום 26.12.13 כתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה פזיזות ורשלנות ועבירה של איומים.
2. הנאשם הגיש בקשה לביטול כתב האישום הואיל ולטענתו לא קיים בעניינו שימוע כאמור בסעיף 60א לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), תשמ"ב 1982 (להלן: החוק). בנוסף טוען הנאשם לקיומה של טענת הגנה מן הצדק כאמור בסעיף 149(10) לחוק, שכן, לדידו, המאשימה ורשויות החוק הפעילו בעניינו אכיפה בררנית בכך שהגישו רק נגדו כתב אישום ואילו לגבי יתר המעורבים באירוע לא הוגשו כתבי אישום וזאת על אף שנחקרו תחת אזהרה בחשד לעבירות חמורות.
3. המאשימה עתרה בתשובתה לדחות את הבקשה. לדידה, זכות השימוע הקיימת בחוק הינה לחשוד בעבירות מסוג פשע והעבירות בהן מואשם ההנאשם אינן עבירות מהסוג הזה. בנוסף טענה כי על אף העדר הזכות פנתה לנאשם טלפונית והוא אף הגיע בעצמו למשרדיה וצילם את חומר הראיות בתיק ולאחר מכן תואם מועד לשימוע עם בא כוחו עו"ד גיל בנדל, אולם במועד זה איש מהם לא התייצב.
4. בנוסף טענה המאשימה כי לא התקיימה כל אכיפה בררנית ביחס לנאשם וההחלטה שלא להגיש כתבי אישום נגד יתר המעורבים האחרים באירוע נעשתה לאחר חקירה וביורר ומשמצאה כי לא קיימת תשתית ראיתית המקימה סיכוי סביר להעמדתם לדין ואף לא קיים אינטרס ציבורי בכך.

דין והכרעה

5. לאחר שנתתי דעתי לטיעוני הצדדים, מצאתי כי יש לדחות את הבקשה.

עמוד 1

6. סעיף 60 א (א) לחוק קובע כדלקמן:

" רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה , אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות לפי העניין כי קיימת מניעה לכך".

7. כאמור הנאשם הואשם בעבירות של איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין ושל רשלנות ופזיזות לפי סעיף 338(א)(5) לחוק העונשין, עבירות שהעונש הקבוע בצידן הינו שלוש שנות מאסר. בכגון דא, עסקינן בעבירות מסוג עוון כאמור בסעיף 24 לחוק העונשין, לגביהן לא קיימת לנאשם זכות שימוע בדיון .

אף אם נלך לשיטת ב"כ הנאשם לפיה חומר החקירה ייחס למרשו עבירת פשע, הרי שנוכח השתלשלות העניינים כמפורט בתגובת המאשימה הנאשם זומן לשימוע וניתנה לו אפשרות לעיין ולהעתיק את חומר החקירה (והוא אף עשה זאת) ביום 25.11.13 כחודש ושלושה ימים לפני הגשת כתב האישום (ולא שלושה ימים בלבד לאחר הגשת כתב האישום כפי שטען).

8. זאת ועוד, תמוה בעיני כי הנאשם שטרח והגיש תגובה לתשובת המאשימה, לא הגיב לטענות לעניין יצוגו ע"י עו"ד בנדל אליו נשלחה ההזמנה לשימוע ולא הגיש כל תצהיר מטעמו באשר לנסיבות אלו, דבר המחזק את גרסתה של המאשימה לענין ההודעה ע"פ סעיף 60א וזכות השימוע.

9. למעלה מן הצורך אציין, כי אף אם הייתי קובע כי נפל פגם בהליך השימוע הרי שהדבר אינו מביא בהכרח לביטול כתב האישום ויפים לענין זה דברי כב' השופט פוגלמן בע"פ 1053/13 חסן הייכל נ' מדינת ישראל, לאמור:

"בהחלטה זו נפל פגם שכן שימוע לא נערך קודם להגשת כתב אישום. אולם כלל ידוע הוא כי יש להבחין בין פגם בהליך לבין תוצאת הפגם. פגם משפטי מאותו סוג עשוי להוביל במקרים שונים לתוצאות שונות, לפי הנסיבות של כל מקרה ומקרה. מטבע הדברים, החלת דוקטרינת הבטלות היחסית בנוגע לפגם משפטי בפעולת הרשות נעשית תמיד על רקע נסיבותיו הפרטניות של המקרה".

בנסיבות ענייננו ובשלב זה של המשפט לא מצאתי כי קיים יסוד לקבוע שאם היה נערך שימוע הדבר היה מביא לביטול כתב האישום, ועל כן גם אם נפל פגם בהליך השימוע אין מקום לביטול כתב האישום.

מן המקובץ, אני קובע כי טענותיו של הנאשם בדבר פגמים בקיום הליך השימוע ובקשתו לביטול כתב האישום בגין פגמים אלו דינן להדחות.

10. טענת ההגנה מן הצדק - טוען הנאשם כי בעניינו הופעלה ע"י הרשויות אכיפה בררנית משום שכנגד יתר המעורבים באירוע לא הוגש כתב אישום ועל כן קמה לו הגנה מן הצדק ויש לבטל את כתב האישום.

11. הפסיקה עסקה רבות בדוקטרינה ההגנה מן הצדק בכלל ובאכיפה בררנית בפרט. מן המפורסמות הוא כי ביטול כתב אישום ו/או הליך פלילי מטעמים של הגנה מן הצדק יעשה במקרים חריגים ונדירים כאשר בעצם קיומו של ההליך הפלילי יש משום פגיעה חמורה בתחושת הצדק וההגנות.

12. זאת ועוד, בבוא בית המשפט לבחון טענה של אכיפה בררנית יש לבחון בשלב הראשון האם מדובר בהבחנה בין שווים או בין שונים ורק לאחר שנקבע כי מדובר בהבחנה בין שווים עובר בית המשפט לשלב השני בו יש לבחון האם הבחירה של רשויות החקירה, האכיפה והתביעה לפתוח בהליך פלילי כנגד פלוני ושלא לפתוח בהליך כנגד אלמוני נעשתה משיקולים זרים ולא עניינים.

יפים לעניין זה דברי כב' השופט זמיר כפי שצוטטו בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ פ"ד נט(6) לפיהם: "אכיפה בררנית (באנגלית: selective enforcement) אינה היפוך של אכיפה מלאה. לעיתים קרובות, אין אכיפה מלאה, ומבחינה מעשית אף לא יכולה להיות אכיפה מלאה, של חוק או תקנות. אכיפה חלקית אינה בהכרח אכיפה פסולה.אפשר לומר, לצורך עתירה זאת, כי אכיפה בררנית היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא **מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא**. דוגמה מובהקת לאכיפה בררנית היא, בדרך כלל, החלטה לאכוף חוק כנגד פלוני, ולא לאכוף את החוק כנגד פלמוני, על בסיס שיקולים של דת, לאום או מין, או מתוך יחס של עוינות אישית או יריבות פוליטית כנגד פלוני..." (ההדגשות אינן במקור א.ס.).

13. בנסיבות ענייננו כעולה מכתב האישום וכן מתגובת המאשימה לא שוכנעתי כי ניתן לקבוע שהנאשם ויתר המעורבים באירוע, הנם "שווים" לצורך בחינת האכיפה הבררנית, הן מבחינת הדומיננטיות שלהם במהלך האירוע והן בחומרת המעשים המיוחסים לכל אחד ואחד מהם (איומים ושימוש בכלי נשק וירי אל מול ידוי אבנים).

14. יתרה מזאת, לא שוכנעתי שגם אם הייתה אכיפה בררנית הרי שהיא נעשתה משיקולים לא עניינים. המאשימה בתשובתה טענה כי בחרה שלא להגיש כתב אישום כנגד המעורבים האחרים בפרשה וביניהם אחיו של הנאשם וזאת בין היתר מאחר ולא מצאה תשתית ראייתית שיש בה סיכוי סביר להרשעה בנסיבות הענין. כן טענה כי חלקם באירועים נבע מהגנה עצמית וכי לא דין ידוי אבנים ופגיעה במכונית כדין אחיזת נשק וירי לכיוונם של אנשים.

שיקולים אלו אותם שקלה המאשימה הינם עניינים, סבירים, מידתיים ומשרתים את האינטרס הציבורי ועומדים במבחן שנקבע בפס"ד בורוביץ לאמור:

" נמצא כי ההכרעה בשאלה, אם העמדתם לדין של חלק מן המעורבים בביצוע עבירה הינה בבחינת אכיפה חלקית מותרת או שמא בבחינת אכיפה בררנית פסולה, תהא לרוב תלויה (כפי שצוין בפרשת זקין [16]) בבירור השאלה אם הרשות הבחינה בין המעורבים על יסוד שיקולים עניינים או שמא פעלה '...לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא'(שם). יסודו של כלל זה בהגיון: כפי שכבר ציינו, החלטת

בית המשפט לבטל כתב אישום מטעמי הגנה מן הצדק מותנית בכך שהחלטה להגישו פוגעת באופן חריף בתחושת הצדק וההגינות של בית המשפט".

15. לסיכום, נוכח האמור לעיל, אני קובע כי לא נפלו פגמים בהליך הפלילי בעניינו של הנאשם, תחושת הצדק וההגינות לא נפגעה כלל ועל כן אין מקום להענות לבקשתו לבטל את כתב האישום מכח הגנה מן הצדק והיא נדחית.

16. המזכירות תשלח עותק החלטה זו לצדדים ותזמנם לשיבת הקראה נוספת לצורך מתן תשובת הנאשם לאישום ליום 23/4/14 שעה 11:00.

ניתנה היום, י' ניסן תשע"ד, 10
אפריל 2014, בהעדר הצדדים.

א. סלאמה, נשיא